

Oyun: Macbeth

Yazan: William Shakespeare

Çeviren: Orhan Burian

MACBETH

Git, hanıma söyle: İçkim hazır olunca çanı çalsın. Sen de git yat.

(Hizmetkar çıkar.)

Şu önümde gördüğüm bir hançer mi? Kabzası da elime doğru çevrilmiş. Gel, yakalayayım seni. Ele geçmiyorsun, ama seni hala görüyorum. Meşum hayal, göze görünür de elle tutulmaz mısın? Yoksa, sadece zihnin yarattığı bir hançer misin, ateş içinde yanan kafanın uydurduğu bir hayal misin? Seni hala görüyorum, tutulacak gibisin, tıpkı şu kınımdan sıyırdığım hançer gibi. Bana tuttuğum yolu gösteriyorsun, kullanacağım aletin de eşini. Gözlerim ya bütün öbür hislerimin eğlencesi oldu, yahut değerce hepsine bedel. Seni hala görüyorum. Hem yüzünde, hem sapında kan damlaları var; demin yoktu. Öyle hançer filan yok. Gözlerime böyle tesir eden o kanlı iştir. Şimdi dünyanın yarı yüzünde tabiat ölmüş gibi; perdelenen uykuyu kötü rüyalar bozuyor; sihirbazlar ayindeler; solgun Hecate'ye sunacaklarını sunuyorlar; bekçisi kurdun sesiyle ayaklanan ve zamanı onun ulumasından öğrenen iskeletleşmiş cinayet, işte böyle Tarquinius'un sinsi ve tez adımlarıyla, hırsızlama, hedefine doğru bir hayalet gibi ilerliyor. Sen de sağlam ve emin toprak, adımlarımın sesini duyma, ne tarafa gittiklerini bilme; yoksa, korkarım, taşların nerede olduğumu haber verir de, zamanın yakışığı olan bu korkunçluğu giderir. Kötülüğüm dilde kaldıkça yaşayacak o. Söz, insanda iş yapmak ateşini söndürüyor.

(Çan çalar.)

Gidiyorum, iş yapıldı demektir. Çan beni çağırıyor. Onu sen duyma Duncan; çünkü o seni ya cennete, ya cehenneme çağırın ölüm çanıdır.

(Çıkar.)

MODERNA
SANAT AKADEMI

www.antalyamodernsanat.com